

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobkyně: **Ing. E.H.S.**, bytem ■■■, zastoupená JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec 2, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 7. 2013, č. j. ČOI 41935/13/O100/2500/13/Pe/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí České obchodní inspekce, Ústředního inspektorátu ze dne 10. 7. 2013, č. j. ČOI 41935/13/O100/2500/13/Pe/Št se zamítá.**
- II. Návrh žalobkyně na snížení pokuty či upuštění od jejího uložení se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Ústeckého a Libereckého kraje ze dne 13. 3. 2013, č. j. 28331/13/2500/0072/RZ/BL, jímž jí byla uložena úhrnná pokuta ve výši 50 000 Kč za naplnění skutkové podstaty správních deliktů dle § 24 odst. 1 písm. a) a správního deliktu dle 24 odst. 7 písm. l) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“) pro nesplnění povinnosti uložené v § 15 odst. 3 téhož zákona, současně jí byla uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaná v průběhu správního řízení závažným způsobem porušila její práva jako účastníka správního řízení, neboť neprovedla důkazy, které žalobkyně navrhovala, a nepřihlédla k jejím tvrzením. Za správní delikt tak byla potrestána žalobkyně, která sice byla kontrolovanou osobou, ale tvrzeného protiprávního

jednání se dopustil její manžel M.H.. Pan M.H. není zaměstnancem žalobkyně a ani od ní neměl plnou moc k jejímu zastupování. Manžel žalobkyně je samostatným podnikatelem podnikajícím na základě živnostenského listu a s žalobkyní není v žádném smluvním vztahu. Žalobkyně zdůraznila, že již v odvolání namítala, že skutkový stav věci byl zjištěn nesprávně a nedostatečně. Žalobkyně proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalované a uhrazení nákladů řízení. Pro případ zamítnutí žaloby žalobkyně navrhl, aby soud uloženou pokutu snížil, případně od ní upustil.

V písemném vyjádření k žalobě setrvala žalovaná na závěrech přijatých v napadeném rozhodnutí a navrhla žalobu zamítnout. Zdůraznila, že i ve správním procesu mají účastníci povinnost označit důkazní prostředky na podporu svých tvrzení. Žalobkyně navrhla provedení důkazů výsledkem svým a dalších tří osob, z nichž jedna je jejím manželem a i další je zřejmě v příbuzenském vztahu, jak k žalobkyni, tak k jejímu manželovi. Z vyjádření žalobkyně však nebylo zřejmé, jaká její tvrzení měla být provedením důkazů svědeckou výpovědí, respektive jejím výsledkem osvědčena. Pokud žalobkyně jako kontrolovaná osoba nechala za sebe jednat jiného podnikatele, pak na sebe tímto svým rozhodnutím také vzala riziko odpovědnosti za jednání této osoby. Odpovědnost podnikatele (odpovědnost za následek) jako odpovědnost objektivní se uplatní i zde a to bez ohledu na skutečnost, zda jednání mezi podnikateli bylo formalizováno uzavřením písemné smlouvy o obchodním zastoupení či smlouvy o zprostředkování, která pro svou platnost písemnou formu nevyžaduje. Z dokladu vystaveného pro spotřebitele je zřejmé, že prodávajícím byla v projednávaném případě žalobkyně.

Z předloženého správního spisu soud ověřil skutečnosti rozhodné pro projednávanou věc:

Dne 7. 11. 2012 provedla inspektorka České obchodní inspekce kontrolní šetření ve firmě ■■■, kterou provozuje žalobkyně. Telefonicky reagovala na inzerát v týdeníku Tip Servis na nabídku práce a domluvila se s panem M.H. na pracovním pohovoru. Při kontrolním sjednávání závazné objednávky k výuce a zaškolení k nezávislé spolupráci v poradenském centru za cenu 3 900 Kč bylo zjištěno, že na závazné objednávce je uvedeno jméno kontrolované podnikatelky Ing. E.H.S., ■■■, ■■■, IČO ■■■.

Na základě provedené kontroly rozhodl ředitel inspektorátu České obchodní inspekce Ústeckého a Libereckého kraje dne 13. 3. 2013 rozhodnutím č. j. ČOI 8331/13/2500/0072/RZ/BL o uložení úhrnné pokuty 50 000 Kč za správní delikty podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a dále za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. l) téhož zákona, kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že nesplnila povinnost uloženou v § 15 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele. Současně bylo žalobkyni uloženo nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Správní orgán k návrhu žalobkyně na provedení důkazu jejím výsledkem a výsledkem dalších svědků uvedl, že k výsledku žalobkyně nepřistoupil, neboť se již jako kontrolovaná osoba vyjádřila formou vznesených námitek. Žalobkyně jako účastnice řízení byla také v průběhu správního řízení poučena o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhnout důkazy a měla tedy možnost se k věci znovu vyjádřit, což však neučinila. Výsledky ostatních svědků: M.H., Z.C. a A.H. považoval správní orgán za nadbytečné, neboť by se jednalo o nepřímá svědectví o zjištěných a projednávaných skutečnostech a navrhované výpovědi svědků by nemohly potvrdit ani

vyvrátit vytýkané nedostatky, které byly zjištěny z písemných listin a z výroků pana M.H. jednajícího jménem kontrolované podnikatelky. Závěrem správní orgán konstatoval, že při určení výše pokuty přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Tyto skutečnosti v rozhodnutí podrobně hodnotil, včetně toho, že nedostatky byly u žalobkyně zjištěny poprvé. Na základě vyhodnocení stanovených kritérií považoval správní orgán správní delikty za středně těžké a tomu také odpovídala výše zvolené pokuty.

Proti rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Ústeckého a Libereckého kraje se žalobkyně odvolala. V odvolání uváděla, že rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, neboť vychází z nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu věci. Správní orgán prvního stupně neprovedl žalobkyní navrhované důkazy, ani nepřihlédl k jejím tvrzením. Práva žalobkyně jako účastnice řízení tak byla porušena a toto porušení mělo za následek nesprávné právní posouzení věci.

O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že je zamítla a prvostupňové rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Ústeckého a Libereckého kraje potvrdila. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že kontrola dne 7. 11. 2012 byla provedena v provozovně označené Nabídka služeb „Atraktivní práce“ na adrese [REDAKCE]. Na shora uvedené adrese podnikají a objekt jako provozovnu mají uvedenou v živnostenském rejstříku jak Ing. E.H.S., tak M.H.. Podnikatelé Ing. E.H.S. a M.H. podnikají v obdobných oborech činnosti, ale každý má vlastní IČO. Ve zkoumaném případě byla kontrolovanou osobou podnikatelka Ing. E.H.S., kontrola probíhala za přítomnosti obou podnikatelů, M.H. vystupoval jako zástupce kontrolované osoby. K námitce, že se správní orgán prvního stupně nezabýval navrženými důkazy, žalovaná uvedla, že správní orgán návrhy účastníků není vázán a v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je jasně zdůvodněno, proč žalobkyní navrhované důkazy nebyly provedeny. Ani žalovaná neshledala důvod k provedení těchto důkazů, neboť se nejedná o důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. K výsledku byli navíc navrženi svědci, kteří participují na podnikatelských aktivitách žalobkyně a jsou s ní, až na jednoho z nich, spřízněni. Lze potom souhlasit se závěry prvostupňového správního orgánu, který shledal, že takové svědectví by mohlo být poznamenáno právě uvedenými skutečnostmi a nemělo by tedy očekávanou vypovídací hodnotu. K výši sankce žalovaná uvedla, že bylo přihlédnuto k závažnosti spáchaných protiprávních deliktů a významu chráněného zájmu, který byl těmito delikty dotčen. Zdůraznila také, že se jednalo o trest úhrnný.

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Ve věci bylo nařízeno ústní jednání, při kterém žalobkyně trvala na provedení důkazů, které označila v žalobě, tj. živnostenským listem vydaným Městským úřadem Vrchlabí, živnostenským listem vydaným Městským úřadem v Černošicích, oznámením o zahájení provozování živnosti v provozovně, smlouvou o nájmu nebytových prostor, oddacím listem

a výsledkem pana M.H. Žalobkyně zdůraznila, že pokud by i soud dovodil objektivní odpovědnost žalobkyně za spáchaný správní delikt, byla by udělená pokuta nepřiměřeně přísná. Uvedla, že soudu dokládala výši svých příjmů a že při jejich porovnání s výší pokuty je zřejmé, že pokuta je nepřiměřená. Dle žalobkyně je nutno porovnat pokuty ukládané žalovanou v obdobných případech malým živnostníkům a zohlednit to, že žalobkyně nikdy předtím trestána nebyla. Žalovaná konstatovala, že nevidí důvod uloženou pokutu snižovat, a to s ohledem na závažnost správního deliktu i s ohledem na výši pokut, které jsou ukládány v obdobných případech.

Po proběhlém ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně především namítala, že v důsledku neprovedení jí navrhovaných důkazů, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. K tomu je třeba konstatovat, že samozřejmě nemůže být na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. V projednávaném případě ale správní orgány dle krajského soudu přesvědčivě vysvětlily, proč k výsledku žalobkyně a dalších tří žalobkyní navrhovaných osob nepřistoupily. Došly totiž k závěru, že není potřebné stav dokazování doplnit, neboť žalobkyně se jako kontrolovaná osoba k věci vyjádřila formou vznesených námitek a měla také možnost znovu se vyjádřit k podkladům před vydáním rozhodnutí ve věci v souladu s 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Výsledky ostatních svědků by dle správních orgánů nemohly potvrdit ani vyvrátit vytýkané nedostatky, které byly zjištěny z písemných listin a z výroků pana M.H. jednajícího jménem žalobkyně. Žalobní námitka je navíc zcela obecná a není z ní zřejmé, v čem konkrétně je spatřována nesprávnost neprovedení těchto důkazů, co jimi mělo být zjištěno a jaký význam mělo mít jejich provedení pro rozhodnutí v projednávané věci. Při ústním jednání před soudem žalobkyně trvala na výsledku pana M.H. a tvrdila, že výsledkem může být prokázáno, že manžel ji při kontrole nezastupoval. Za stejným účelem navrhovala provést i ostatní v žalobě označené důkazy. Soud návrh na provedení důkazů pro nadbytečnost zamítl. Není sporu o tom, že žalobkyně a pan M.H. jsou manželé, že podnikají v obdobných oborech činnosti, ani o tom, že objekt, kde kontrola proběhla, mají jako provozovnu uvedenou v živnostenském rejstříku také oba dva.

K námitce, že za protiprávní jednání měl být postižen jako samostatný podnikatel manžel žalobkyně, je třeba připomenout § 16 obchodního zákoníku, který doslova říká, že podnikatele zavazuje i jednání jiné osoby v jeho provozovně, nemohla-li třetí osoba vědět, že jednající osoba k tomu není oprávněna. Pokud se tedy někdo chová v podnikatelské provozovně jako jím pověřená kompetentní osoba, chrání se důvěra zákazníka bez zřetele na to, byla-li tato osoba podnikatelem k výkonu určité činnosti pověřena, či nikoliv. Prodávající by se jinak zbavoval své objektivní odpovědnosti. Definice prodávajícího je pak obsažena v § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele. Dle tohoto ustanovení je prodávajícím podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby. Podle § 2 odst. 1 písm. g) je službou jakákoliv podnikatelská činnost, která je určena k nabídce spotřebiteli, s výjimkou činností upravených zvláštními zákony. Objekt, kde kontrola proběhla, mají sice jako provozovnu v živnostenském rejstříku uvedeni oba manželé, kontrolovanou osobou (prodávající) však byla v projednávaném případě žalobkyně. Manžel žalobkyně vystupoval

pod jejím obchodním jménem, což mimo jiné vyplývá i ze závazné objednávky programu pro uchazeče o uplatnění v poradenském centru. Z obsahu správního spisu je navíc zřejmé, že žalobkyně byla jednána s kontrolory České obchodní inspekce, při kterém její manžel vystupoval jako její zástupce, zpočátku přítomna a nijak proti jednání manžela jejím jménem neprotestovala. Správní orgány tak dostatečně zjistily skutkový stav věci a ani případný výsledek jednání žalobkyně na této skutečnosti nemohl nic změnit.

Lze tak uzavřít s tím, že námitky žalobkyně nebyly uznány důvodnými a žaloba byla zamítnuta podle § 78 odst. 1 s. ř. s.

Žalobkyně pro případ zamítnutí žaloby navrhovala, aby soud přistoupil k moderaci uložené pokuty ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Tvrdila, že sankce je nepřiměřená s ohledem na příjmy, kterých žalobkyně dosahuje, a které soudu dokládala spolu s návrhem na osvobození od soudního poplatku. Zdůrazňovala také, že se jedná o první pochybení, kterého se měla dopustit.

Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Uvedené ustanovení tak zakládá moderační právo soudu pro případ uložení zjevně nepřiměřeného trestu na návrh žalobce. Smyslem a účelem moderace pak není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, publ. Sb. NSS 2672/2012).

Soud tak v rámci moderačního práva zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená.

V posuzovaném případě byla žalobkyni podle § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele uložena úhrnná pokuta ve výši 50 000 Kč za správní delikty porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona, za něž lze uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč podle § 24 odst. 10 písm. d) zákona, a správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona, za něž lze uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč podle § 24 odst. 10 písm. a) zákona. S ohledem na to, že pokuta byla uložena jako úhrnná za sbíhající se správní delikty, v podstatě při spodní hranici, při stanovení maximální výše pokuty ve výši až 5 000 000 Kč za přísněji trestný správní delikt, nelze dle zdejšího soudu uloženou pokutu 50 000 Kč považovat za zjevně nepřiměřenou. Sankce byla volena tak, aby plnila účely preventivní i represivní, a současně byla také dostatečně odrazující pro případné opakování deliktního jednání. Správní orgán prvního stupně náležitě zdůvodnil, proč

byla zvolena konkrétní výše sankce, jaké okolnosti hodnotil ve prospěch a jaké v neprospěch žalobkyně. Soud nemá poznatky o tom, že by výše pokuty nedopovídala pokutám ukládaným v obdobných případech. Pokud žalobkyně tvrdí, že sankce je nepřiměřená vzhledem k příjmům, kterých dosahuje, a odvolává se přitom na listiny, které soudu předložila spolu s návrhem na přiznání osvobození od soudních poplatků, soud připomíná, že osvobození od soudních poplatků žalobkyni přiznáno nebylo proto, že tvrzení žalobkyně a předložené důkazy soud nepovažoval za věrohodné. Soud proto návrh žalobkyně na snížení uložené pokuty či upuštění od ní zamítl jako nedůvodný.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Dle § 60 odst. 7 s. ř. s. jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, který požadoval úhradu nákladů na dopravu služebním vozidlem k ústnímu jednání před soudem. Důvodem hodným zvláštního zřetele pro výjimečné nepřiznání náhrady nákladů řízení žalovanému lze ve věcech správního soudnictví spatřovat i ve skutečnosti, že žalovaný je významným orgánem státní správy. Schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí na soudě je v takovém případě integrální součástí řádného výkonu státní správy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č.j. 6 As 40/2006-87). Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 7. října 2014

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu